

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/33/2023
Identifikačné číslo spisu:	2319203609
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2319203609.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčkovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu STAVIVÁ-Garaj, s.r.o., so sídlom Zvolenská cesta 31, Banská Bystrica, IČO: 31 592 872, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, so sídlom Aleja Slobody 1890/50, Dolný Kubín, zapísaným v zozname advokátov SAK pod č. 1245, proti žalovanému Lhosting, s.r.o., so sídlom Pažitná 1017/37, Sereď, IČO: 44 484 968, zastúpenému HALADA advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Kapitulská 21, Trnava, IČO: 36 669 661, o vydanie dokladov, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 28Cb/18/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Cob/58/2022 - 391 zo dňa 31. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32Cob/58/2022 - 391 zo dňa 31. marca 2023 a rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 28Cb/18/2019 - 294 zo dňa 10. marca 2022

z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

II. Uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 28Cb/18/2019 - 409 zo dňa 14. júna 2023 a uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 28Cb/18/2019 - 572 zo dňa 6. októbra 2023

z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 28Cb/18/2019 - 294 zo dňa 10. marca 2022 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Okresný súd Galanta uznesením č. k. 28Cb/18/2019 - 409 zo dňa 14. júna 2023 (rozhodujúc vyšším súdnym úradníkom) priznal žalovanému trovy konania v sume 33 eur za zaplatený súdny poplatok a v sume 878,52 eur ako náhradu trov právneho zastúpenia, s povinnosťou ich zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaného do troch dní od právoplatnosti uznesenia a o sťažnosti podanej žalobcom (rozhodujúc sudcom) rozhodol tak, že uznesením č. k. 28Cb/18/2019 - 572 zo dňa 6. októbra 2023 sťažnosť zamietol.

3. V odôvodnení rozsudku poukázal na žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi v listinnej podobe a v konkretizovanej digitálnej podobe doklady a zoznamy dokladov po jednotlivých evidenciách, špecifikovaných v žalobe. Súd prvej inštancie s poukazom na vykonané dokazovanie, Zmluvu na poskytovanie elektronickej služby Data Hosting, uzatvorenú medzi stranami sporu dňa 09.10.2017 (ďalej tiež „zmluva“ alebo „zmluva o Data Hosting“),

na ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov; ďalej tiež „OZ“), § 49a OZ a § 137 písm. a) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „CSP“), dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že predmetom žaloby je „vydanie bezdôvodného obohatenia - dokladov, položiek a ich obrátov zaevidovaných a zaúčtovaných v programe žalovaného EIB a LARGO za obdobie od 1.1.2018 do 31.5.2018 z dôvodu neplatnosti zmluvy ... a nesplnenia si povinnosti zo strany žalovaného vyplývajúcej mu z čl. III bod 3,1

písm. c) zmluvy, t.j. 1x ročne dodať dátové médium nájomcovi - žalobcovi.

Žalobca tvrdil, že dáta na tom dátovom médiu, ktoré žalovaný žalobcovi zaslal, nebolo možné u žalobcu relevantne zobraziť, nakoľko boli v digitálnom formáte, ktorý nie je možné otvoriť pomocou bežne dostupných aplikácií. Bolo by to možné len za súčasného využitia programu dodávaného žalovaným a LLARIK s.r.o.“

5. Ďalej uviedol, že sa prejudiciálne zaoberal platnosťou zmluvy o Data Hosting, pričom ju považoval za platnú vzhľadom na skôr prijaté závery v inom spore vedenom

na Okresnom súde Galanta medzi tými istými stranami v konaní sp. zn. 28Cb/20/2018, v ktorom sa súd zaoberal obdobnou argumentáciou žalobcu o tom, že ho žalovaný

pri uzatváraní zmluvy uviedol do omylu, ako aj v súvislosti s tvrdením o prepojení a vzájomnej závislosti dotknutej zmluvy s ďalšími dvoma súčasne uzatvorenými zmluvami so spoločnosťou LLARIK, s.r.o., Pažitná 1017/37, Sereď, IČO: 36 243 701 (ďalej tiež „LLARIK s.r.o.“).

Súd prvej inštancie len odkázal na závery rozhodnutia sp. zn. 28Cb/20/2018 a uviedol,

že „nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave

sp. zn. 21Cob/65/2020 dňa 24.5.2021.“

6. Podľa súdu prvej inštancie z obsahu zmluvy o Data Hosting nevyplýva povinnosť žalovaného odovzdať žalobcovi dátové médium spolu s programom, resp. aplikáciou, pomocou ktorej by žalobca vedel uložené dáta zobraziť, resp. povinnosť dodať žalobcovi uložené údaje v listinnej podobe alebo v digitálnej podobe vo formáte „pdf, xls“. Povinnosť žalovaného v zmysle čl. III. bod 3.1 písm. c) zmluvy o Data Hosting považoval za splnenú tým,

že žalobcovi dňa 13.8.2018 listom, ktorý žalobca prevzal 16.8.2018, zaslal dátové médium s uloženými dátami žalobcu. To, že si žalovaný odmietol zakúpiť počítačový program

na zobrazovanie dát uložených na tomto dátovom médiu (program Oracle 10 alebo EIB a LARGO dodávaný spoločnosťou LLARIK s.r.o.), nezakladá podľa súdu právny dôvod

na podanie žaloby o vydanie v zmysle § 137 písm. a) CSP. Súd uzavrel, že ak žalobca nepreukázal, že v súvislosti s plnením predmetu zmluvy o Data Hosting poskytol žalovanému všetky dáta, ktoré sú špecifikované v žalobe v listinnej podobe alebo elektronickej podobe v dotknutých formátoch, tak neunesol svoje dôkazné bremeno. Taktiež mal za to, že žalobca nepreukázal, že by mu žalovaný uložené dáta neodovzdal v zmysle zmluvy, a preto žalobca nepreukázal dôvody v zmysle § 137 písm. a) CSP na poskytnutie ochrany právu, ktoré bolo porušené. Podľa súdu prvej inštancie žalobcov nárok nie je dôvodný, keďže predstavuje

nad rámec predmetu zmluvy o Data Hosting ďalšiu službu, v zmysle ktorej by bol žalovaný povinný konvertovať dáta uložené podľa zmluvy, do formátov požadovaných žalobcom a v takejto (žalovanej) forme ich aj žalobcovi odovzdať.

7. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 32Cob/58/2022 - 391 zo dňa 31. marca 2023 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Odvolací súd uviedol, že bol viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvej inštancie, pričom v jeho postupe nezistil žalobcom namietané zmätočnosťné vady a zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, preto prvoinstančné rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

9. Konštatoval, že nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu, „že Zmluva Data Hosting je platnou zmluvou, nakoľko žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenia, že pri jej uzatváraní bol žalovaným uvedený do omylu, že táto zmluva, licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore

nie sú vzájomne závislými zmluvami, že dáta na dátovom médiu, ktoré žalovaný žalobcovi zaslal, bolo možné zobraziť len za využitia programu dodávaného žalovaným a spoločnosťou LLARIK, s.r.o., že z obsahu Zmluvy Data Hosting nevyplýva povinnosť žalovaného odovzdať žalobcovi dátové médium spolu s programom, resp. aplikáciou, pomocou ktorej by žalobca vedel uložené dáta zobraziť, resp. povinnosť dodať žalobcovi dáta uložené v listinnej podobe alebo v digitálnej podobe vo formáte .pdf alebo .xlsx, že žalobca nepreukázal, že v súvislosti s plnením predmetu Zmluvy Data Hosting poskytol žalovanému dáta, ktoré sú špecifikované v žalobe v listinnej podobe alebo elektronickej podobe vo formáte .pdf alebo .xlsx tak,

ako to uvádza v žalobe, že žalovaný zaslal žalobcovi dátové médium v zmysle čl. III. bod 3.1 písm. c) zmluvy, že dátové médium je možné prečítať napr. prostredníctvom počítačového programu Oracle verzia 10 alebo počítačového programu dodávaného spoločnosťou LLARIK, s.r.o. (EIB a LARGO), ktoré si však žalovaný odmietol zakúpiť a napokon, že medzi stranami sporu neexistovala dohoda o ďalšej službe, v zmysle ktorej by bol žalovaný povinný konvertovať dáta uložené v rámci služby data hosting do formátov požadovaných žalobcom a v takejto forme ich aj žalobcovi odovzdať.“

10. Odvolací súd sa postupom podľa § 387 ods. 3 CSP vyjadril k odvolacím námietkam ďalej tak, že žalobca nekonkretizoval odvolacie dôvody o nesplnení procesných podmienok konania. K námietke o nesprávnej aplikácii § 126 ods. 1 OZ odvolací súd uviedol, že žalobca svoj nárok vyvodzoval z neplatnej zmluvy, alternatívne z platnej zmluvy.

K prvej alternatíve odvolací súd citoval § 457 OZ a v súvislosti s neplatnosťou zmluvy poukázal na úpravu obsiahnutú v § 194 ods. 1 a 2 CSP a na judikát R 40/1993, podľa ktorého pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením, pričom nie je podstatné, či bola zodpovedaná správne alebo nie. K tomu poukázal aj na ďalšie rozhodnutia, predovšetkým Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“), sp. zn. 4Cdo/231/2013, 2MCdo/2/2014, 3Cdo/115/2016, 5Cdo/13/2020, 5Cdo/62/2020. Za súladný so závermi týchto rozhodnutí k otázke prejudiciality odvolací súd považoval postup súdu prvej inštancie, ktorý pri riešení otázky platnosti zmluvy vychádzal z právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Galanta sp. zn. 28Cb/20/2018

(tu s upresnením, že predmetom konania s účasťou totožných strán sporu bol nárok žalobcu voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením z neplatnej zmluvy).

11. Ďalšie odvolacie námietky súvisiace s tvrdením o nekalej obchodnej praktike žalovaného, spočívajúcej vo vyžadovaní platieb za služby, ktoré nemali pre zmluvného partnera žiadnu hodnotu, v jednostrannej zmene zmluvných podmienok a vo vyžadovaní platieb

za fiktívne služby, považoval odvolací súd za novoty, na ktoré nemohol pri rozhodovaní prihliadnuť.

12. Odvolací súd zvýraznil, že žalobca v žalobe pôvodne neuvádzal neskoršie tvrdenie, že žalovanému odovzdal predmetné dáta vo forme, v ktorej ich požaduje od žalovaného vydať, a pokiaľ takéto tvrdenie žalovaný v konaní účinne poprel, tak žalobca to dôkazne nevyvrátil. Podľa súdu žalobca vo svojom vyjadrení z 13.1.2020 potvrdil skutkové tvrdenia žalovaného, že tento mu odovzdal ekonomické dáta, ktoré žalobca poskytol podľa zmluvy o Data Hosting, avšak odovzdal ich vo formáte, v ktorom sa u žalobcu nedajú zobraziť.

Z vyjadrenia bolo možné dospieť k záveru, že „žalobca nespochybnil pravdivosť skutkového tvrdenia žalovaného o tom, že žalovaný dáta, ktorých vydania sa žalobou domáha v listinnej podobe a v elektronickej podobe vo formátoch .pdf alebo .xlsx, nemá v držbe a že žalobca

sa touto žalobou nedomáha vrátenia toho, čo žalovanému skutočne poskytol, ale sa domáha uloženia povinnosti žalovanému spracovať dáta žalobcu poskytnuté žalovanému v programe EIB LLARIK do listinnej podoby a zároveň do elektronickej podoby a takto vytvorené/spracované dáta odovzdať žalobcovi, teda že sa domáha plnenia, ktoré nemá oporu nielen v zákone (OZ prípadne OBZ), ale ani v Zmluve Data Hosting.“

Odvolací súd za neopodstatnenú považoval námietku žalobcu o svojvoľnosti a nezákonnosti rozhodnutia, ktorým mu súd prvej inštancie neposkytol ochranu ako vlastníkovi dát/dokladov.

13. K druhej alternatíve spočívajúcej v plnení z platnej zmluvy, odvolací súd poukázal na ust. § 488 OZ, § 489 OZ, § 494 OZ a čl. III. bod 3.1 písm. c) zmluvy o Data Hostingu, podľa ktorého „prenajímateľ je povinný zálohovať dáta 1x denne na hardwarové zariadenie prenajímateľa, 1x týždenne na dátové médium a 1x ročne dátové médium dodať nájomcovi“. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovanému vznikla povinnosť vydať žalobcovi dátové médium obsahujúce dáta vytvorené v programe EIB LLARIK, ktoré si žalobca na serveri žalovaného zálohoval, nie však dáta v žalovanej podobe a formátoch. Podľa odvolacieho súdu skutkové tvrdenia, ktoré žalovaný k uvedenému v rámci svojej obrany produkoval v prvoinštančnom konaní, žalobca účinne nepoprel. Dodal, že „(p)okiaľ žalobca pri uzatváraní zmlúv neuvažoval o tom, že po ukončení spolupráce so žalovaným nastane situácia, keď sa nebude môcť dostať ku svojim účtovným dokladom bez oprávnenia používať programy, ktoré umožňujú predmetné databázy zobrazíť, tak konal vedome nedbanlivo, ktorú nedbanlivosť nemožno pričítavať na ťarchu žalovaného.“

14. Odvolací súd považoval za správne právne posúdenie veci v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Za nedôvodnú považoval námietku, podľa ktorej súd „aplikoval nepripustnú zásadu negatívnej dôkaznej teórie“ v tom, že by od žalobcu vyžadoval preukázanie negatívnej skutočnosti, a to, že doklady, ktorých vydania sa domáha, mu žalovaným neboli vydané.

Súd prvej inštancie totiž požadoval od žalobcu, aby preukázal svoje skutkové tvrdenia, že žalovanému v žalobe požadované doklady odovzdal. Pritom v konaní bolo nesporným, že „žalovaný žalobcovi tieto doklady neodovzdal, nakoľko ich ani nedržal“ a „žalovaný nikdy netvrdil, že médium obsahovalo to, čo žalobca žiada vydať“. Keďže žalobca nemôže splnenie neexistujúcej povinnosti vymáhať súdnou cestou, nemohlo zamietnutím žaloby dôjsť k porušeniu princípov spravodlivosti, princípov právnej istoty ani princípov zákonnosti.

15. Podľa odvolacieho súdu nedošlo postupom súdu prvej inštancie ani k porušeniu princípu rovnosti zbraní a princípu legitímnych očakávaní tým, že súd nevykonával dokazovanie žalobcom predloženým DVD nosičom. Uviedol, že žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu, vo vzťahu ku ktorým malo byť toto dokazovanie vykonané, nepoprel, preto z nich bolo vychádzané ako z nesporných. Avšak to, že týmto spôsobom v konaní nebolo sporné, že žalobcom (na DVD nosiči) predkladané doklady existujú v elektronickej podobe vo formátoch .pdf a .xlxs, nič nemení na správnosti záveru, že žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenie, že predmetné dáta v takýchto formátoch odovzdal žalovanému na ich uloženie a že tomuto vznikla povinnosť mu ich v takejto podobe vydať.

16. Odvolací súd za opodstatnenú nepovažoval ani námietku o riadnom neodôvodnení rozsudku súdom prvej inštancie, v jeho procesnom postupe nezistil ani inú vadu, ktorá by mohla ovplyvniť správnosť výroku rozhodnutia a ďalšími námietkami žalobcu ako pre vec nepodstatnými, sa nezaoberal.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. e), f) CSP a § 421 ods. 1

písm. a), b) CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Dovolateľ prípustnosť dovolania a vadu vyvodzovanú z ust. § 420 písm. f) CSP videl vo viacerých dôvodoch, a to v tom, že: a/ rozsudok odvolacieho súdu je arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, keďže odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil najmä vo vzťahu k posúdeniu záväzkového vzťahu sporových strán, pričom rozhodnutie neposkytuje odpovede na všetky relevantné a pre rozhodnutie významné otázky, b/ nebolo vykonané potrebné dokazovanie a dôkazy, ktoré boli vykonané, neboli dostatočne vyhodnotené, resp. boli vyhodnotené jednostranne v prospech žalovaného. Podľa dovolateľa c/ napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, arbitrárne, a preto rozporné s ustálenou praxou dovolacieho súdu, ktorú predstavuje uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/42/2010 zo 17.10.2011. Ďalej uviedol, že d/ súd prvej inštancie a odvolací súd dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom e/ pri právnom posúdení vôbec nevychádzali z vykonaného dôkazu - listiny „vypracovanej zo strany žalovaného“, v ktorej „deklaroval a ubezpečil žalovaného, že jeho program bude spĺňať v nej uvedené požiadavky. ... Napadnutým rozsudkom f/ bol porušený aj princíp spravodlivosti zakotvený v článku 1 ods. 1 Ústavy SR.“ Dovolateľ uviedol, že g/ v konaní na súde prvej inštancie išlo nie len o vecnú nesprávnosť, ale aj h/ o nedostatky v skutkových zisteniach,

pretože i/ v tomto konaní nebol riadne zistený skutkový stav, dokazovanie v podstatných smeroch nebolo riadne vykonané, zistený skutkový stav „bol pri aplikácii práva ignorovaný a ignorované boli aj príslušné ustanovenia Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, Obchodného zákonníka a Civilného sporového poriadku“, j/ nedošlo k odpovedi na otázku,

či konanie žalovaného pri vstupe do zmluvného vzťahu so žalobcom nie je len špekulatívnym konaním s cieľom obohatiť sa na úkor žalobcu a ostatných obchodných spoločností.

k/ Súd nižších inštancií v dotknutých rozhodnutiach nedali vôbec odpoveď na žalobcove oprávnené otázky: (i) „Prečo žalovaný nechce vydať žalobcovi zadržované doklady v čitateľnej podobe? (ii) Prečo žalovaný neponúkol žalobcovi možnosť stiahnutie dát na verziu EIB LLARIK IS len na prehliadanie - stále sa ohrádzajú, že to stojí peniaze, no žiadnu cenovú ponuku doposiaľ žalobcovi os (správne má byť od) žalovaného neobdržal? (iii) Prečo sa žalovaný bránil tomu, aby súd vykonal dokazovanie oboznámením predložených dokladov či dátovým médium, ktoré sme predložili na podnet žalovaného ako dôkaz o tom, že vlastní doklady, ktoré nám nechcú vydať? (iv) Prečo žalobca potrebuje tieto dáta, ktoré sú jeho vlastníctvom v čitateľnej podobe?“ I/ Súd prvej inštancie porušil princíp kontradiktórnosti konania, keďže nedoručil žalobcovi vyjadrenie protistrany z 18.11.2021, pričom v ods. 20 svojho rozhodnutia konštatoval, že sa stotožnil s vyjadreniami, ktoré kopírujú obsah dotknutého vyjadrenia žalovaného a túto vadu konania neodstránil ani odvolací súd. m/ Súd nižších inštancií nevykonali ústavné súladný výklad aplikovanej právnej normy (§ 39, § 49a, § 126 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 OZ) na zistený stav veci, čím „obmedzili základné práva žalobcu spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu.“

19. Dovolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu v súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením posúdenia záväzkového vzťahu medzi stranami sporu vo väzbe na žalobou uplatnený nárok (sp. zn. 6Cdo/98/2017, 5Obo/48/2012) a k potrebe doručiť vyjadrenia protistrany poukázal na niektoré rozhodnutia ústavného súdu a EŠLP.

20. Vo vzťahu k namietanej vade podľa § 420 písm. e) CSP dovolateľ uviedol, že žalobca pri uzatváraní zmlúv v dôsledku konania žalovaného a spoločnosti LLARIK, s.r.o., nemohol ani len uvažovať o tom, že po ukončení spolupráce sa nebude môcť dostať ku svojim účtovným dokladom. Uviedol, že „ako de facto spotrebiteľ nemal a ani nemohol mať rovnakú úroveň informácií o podstate produktu čo viedlo k nekalému správaniu žalovaného ako silnejšej strany voči žalobcovi ako slabšej protistrane. Súd prvej inštancie však konanie žalovaného z hľadiska výkonu nekalých obchodných praktík vôbec neposudzoval, čo viedlo k vydaniu napadnutého nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd túto námietku žalobcu nepovažoval za dôvodnú,

čo je v rozpore so zásadou iura novit curia (správne má byť iura novit curia, pozn. najvyššieho súdu), pretože pokiaľ zo žaloby vyplýva, že došlo k nekalosúťažnému konaniu potom vo veci rozhodol kauzálna aj miestne nepríslušný súd...“

21. Dovolateľ ďalej (tu bez jednoznačného vymedzenia niektorého z dôvodov prípustnosti dovolania) namietol, že súd prvej inštancie aplikoval „nepřípustnú zásadu negatívnej dôkaznej teórie“, keď vyžadoval od žalobcu preukázanie toho, že doklady, vydania ktorých sa domáha, mu žalovaným vydané neboli. Pritom žalobca v konaní niekoľkokrát poprel tvrdenie žalovaného, že si splnil povinnosť vyplývajúcu z čl. III. bod c) zmluvy o Data Hostingu. Žalovaný súdu nepredložil dátové médium, ktoré malo podľa neho obsahovať doklady žiadané zo strany žalobcu. Nie je dôvodná ani námietka žalovaného, že žalobca nepreukázal,

že by žalovanému zveril doklady, ktorých vydania sa domáha. Dôkazná povinnosť

k skutkovému tvrdeniu, že žalovaný si splnil povinnosť podľa čl. III. bod c) zmluvy o Data Hostingu a že dátové médium, ktoré bolo priložené k preberaciemu protokolu

(ktorý žalobca odmietol podpísať z dôvodov uvedených pri svojom výsluchu), obsahovalo údaje, ktorých sa žalobca domáha, je na žalovanom. Podľa dovolateľa v danom prípade

sa nejedná o klasickú rei vindikačnú žalobu, predmetom vydania nie sú hnutelné alebo nehnuteľné veci, ale „ide o účtovné doklady, databázy súvahy a iné informácie o stave a chode firmy žalobcu v elektronickom formáte, ktoré boli žalovanému odovzdané práve v takom elektronickom formáte, v akom sa domáha ich vydania.“ Žalovaný má všetky dáta a doklady k dispozícii, pretože disponuje minimálne s dátovým nosičom, ktorý chcel protokolárne odovzdať žalobcovi, a je nesporné, že „žalovaný tieto dáta je schopný pretaviť

do akejkoľvek podoby (vrátane formátu pdf a xcls).... žalobca zaplatil žalovanému a spoločnosti LARIK

s.r.o. za 4 mesiace trvania právneho vzťahu založeného spornými

3 zmluvami sumu viac (ako) 109.000 Eur.“ Zamietnutie žaloby nie je v súlade s princípom spravodlivosti, pričom napadnutým rozsudkom ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu princípu zákazu denegatio iustitiae.

22. Dovolateľ taktiež namietol, že súd odôvodnil zamietnutie žaloby žalobcu neunesením jeho dôkazného bremena, no na druhej strane zamietol všetky návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania. V konaní došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní v súvislosti s dokazovaním a jeho vyhodnotením a tiež princípu legitímnych očakávaní, keďže postup súdu prvej inštancie nebol predvídateľný, ani súladný s princípom právnej istoty. Toto videl dovolateľ v tom,

že podľa neho nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné, aby súd rozhodujúci o žalobe

na vydanie účtovných dokladov, ktoré boli nesporne zverené do dispozície žalovaného,

na základe ničím nepodložených a fabulovaných tvrdení žalovaného a na základe aplikácie práva v rozpore s jeho účelom a zmyslom a v rozpore s vykonaným dokazovaním, dospel k záveru o nedôvodnosti a neprípustnosti podanej žaloby. Podľa dovolateľa pri aplikácii práva v konkrétnych súvislostiach, logický výklad ak by aj bol formálne správny, musí ustúpiť hodnotovému výkladu, ktorý umožní naplnenie príkazu pre sudcu rozhodovať v súlade s ekvitou, t.j. hľadať čo najspravodlivejšie usporiadanie veci. Zvýraznil, že odvolací súd tým, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako procesne neprípustnej, porušil princíp spravodlivosti, pretože jeho dôsledkom je skutočnosť, že žalovaný,

hoci mal za službu riadne a včas zaplatené, voči žalobcovi aj naďalej aplikuje nekalé obchodné praktiky a žalobcovi odmieta doklady vydať „(hoci ich vydanie by na strane žalovaného nevyžadovalo takmer žiadne náklady a čas).“

23. Vo vzťahu k namietanej vade podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ uviedol,

že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nakoľko „v rozpore s obsahom spisu a vykonaným dokazovaním založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch, podľa ktorých: a) Žalobca sa voči žalovanému domáhal vydania niečoho

čo mu neodovzdal, b) žalobca nepoprel skutkové tvrdenie žalovaného o splnení jeho povinnosti vydať zálohu dát zo zmluvy o datahostingu a že žalovaný si túto povinnosť splnil zaslaním dvd nosiča ktorého obsah súd prvej inštancie v rámci konania ani neskúmal a návrh

na vykonanie takéhoto krucálneho dôkazu zamietol, c) nebolo povinnosťou všeobecných súdov skúmať dôvod absolútnej neplatnosti zmluvy o datahostingu z dôvodu, že táto otázka už bola prejudiciálne vyriešená v rámci konania vedeného na Okresnom súde Galanta

pod sp. zn. 8Cb/12/2019, d) žalobca v konaní netvrdil, že zo strany žalovaného

ide o nekalosúťažné konanie.“

24. V súvislosti s uvedenými otázkami dovolateľ uviedol vlastný náhľad na ich správne riešenie, pričom namietané právne závery dovolacieho súdu označil za odkláňajúce

sa od rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/20/2007 z 29.01.2008, sp. zn. 2Obo/9/2011 z 21.04.2011, sp. zn. 5Cdo/208/2010 z 30.07.2012, sp. zn. 7MCdo/12/2011 z 20.06.2012. Dovolateľ nepovažoval za správne, že oba súdy nižších inštancií absolútnu neplatnosť „predmetných zmlúv“ vôbec neposudzovali s odôvodnením, že nemali takúto povinnosť. Pritom žalovaný už pri vstupe do zmluvného vzťahu so žalobcom musel vedieť, že žalovaným deklarované a žalobcom očakávané vylepšenia oproti programovému modulu IS KARAT, nebudú dodržané a vzhľadom na charakter ponúkaného programu ani nemôžu byť naplnené

(o. i. aj z dôvodu, že samotný program fungoval na platforme databázového programu Oracle 10, ktorý už v tom čase nebol zo strany výrobcu vôbec podporovaný). Toto žalovaný zamlčal a od žalobcu za nefunkčný program zinkasoval sumu 99 434 eur. Konanie žalovaného nemožno považovať za súladné so zásadami poctivého obchodného styku ani za konanie v súlade s dobrými mravmi. Bolo povinnosťou oboch súdov nižších inštancií sa týmito otázkami zaoberať a dať odpoveď v súlade s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu.

Správne mal odvolací súd na otázku neplatnosti zmluvy odpovedať tak, že zmluva o Data Hostingu zo dňa 09.10.2017 je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ.

V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 55/2011 z 24.02.2011.

Konanie žalovaného pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalobcom,

ale aj jeho následné konanie (konkretizované v dovolaní) zakladá podľa dovolateľa dôvod absolútnej

neplatnosti licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore z 09.07.2017 podľa

§ 39 OZ, pričom všetky tri uvedené zmluvy sú podľa dovolateľa vzájomne závislé; pri vstupe do zmluvného vzťahu strán bol systém žalobcovi prezentovaný ako celok s tým, že môže fungovať len na serveroch žalovaného. Dovolateľ argumentoval, že sa stal obeťou nekalých obchodných praktík žalovaného a z jeho strany „bol uvedený do podstatného omylu.“

25. Vo vzťahu k namietanej vade podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia tejto „krucálnej“ právnej otázky:

„Či (1)istinný účtovný doklad, ktorý bol vystavený žalobcom alebo na meno žalobcu pretransformovaný do elektronickej podoby skenovaním alebo iným spôsobom obsahovo a vizuálne zhodný s originálom je/nie je hnutelňou vecou vo vlastníctve žalobcu, pričom

je/nie je povinnosťou žalovaného ako uchovávateľa tejto huteľnej veci, ktorému bola huteľná vec zo strany žalobcu dočasne zverená pri skončení zmluvného vzťahu so žalobcom túto huteľnú vec vydať žalobcovi ako vlastníkovi v rovnakom stave v akom mu bola zverená.

Túto povinnosť musí/nemusí žalovaný splniť bez toho, aby musel žalobca na spätnú transformáciu účtovného dokladu z elektronickej podoby do listinnej podoby využiť platené služby žalovaného alebo tretej osoby.“ Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne vec právne posúdil, ak na túto otázku odpovedal v neprospech žalujúcej strany, správne riešenie spočíva v opačnej odpovedi. Tu uviedol, že základnou hospodárskou kauzou každej úschovy

je to, aby sa zložiteľovi pri skončení zmluvného vzťahu vrátila taká vec, akú do úschovy dal a ak uschováateľ v rámci svojich interných systémov takúto vec spracoval, je jeho povinnosťou pri skončení zmluvného vzťahu odovzdať vec zložiteľovi obsahovo a vizuálne zhodnú s originálom („pre žalobcu čitateľnú“). Transformácia listinného účtovného dokladu do elektronickej podoby skenovaním alebo iným spôsobom je len zmena podoby účtovného dokladu pri spracovaní účtovného záznamu v účtovnej jednotke, pričom neporušiteľnosť obsahu účtovného záznamu zostáva zachovaná. Podmieňovanie zobrazenia dokladu po skončení zmluvného vzťahu, produktom alebo službou vlastnej alebo tretej osoby, je nekalosúťažným konaním v rozpore s poctivým obchodným stykom, ktoré nemôže požívať súdnu ochranu.

26. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril tak, že ho označil za procesne neprípustné, prípadne nedôvodné a navrhol ho odmietnuť, alternatívne zamietnuť. K námietke nedoručenia jeho vyjadrenia z 18.11.2021 žalobcovi uviedol, že obsahom vyjadrenia bola námietka relevantnosti novo doložených dôkazov a záverečná reč žalovaného so zhrnutím procesnej obrany, vyjadrenia sa k uskutočnenému dokazovaniu, dôkaznému bremenu a k právnej stránke veci, pričom kontradiktórnosť konania má svoje hranice. V danom prípade k porušeniu práva

na spravodlivé konanie nedošlo, keďže od 19.11.2021 mal žalobca možnosť sa s vyjadrením oboznámiť nahliadnutím do elektronického spisu, čo je súčasťou procesnej aktivity strany v konaní, taktiež na pojednávaní 10.03.2022, ktoré nežiadal odročiť. Vo vzťahu k dôvodom dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaný uviedol, že v rozpore s rozhodnutím

sp. zn. 5Obdo/75/2019 z 28.11.2019 dovolateľ nekonkretizoval konkrétnu právnu otázku, rozhodovaciu prax súdov (judikáciu) ani právny názor, ktorým sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe súdov. Dovolacia argumentácia sa však týka skutkových

a nie právnych záverov prijatých súdmi nižších inštancií. Právnu otázkou týkajúcou

sa povinnosti súdu skúmať absolútnu neplatnosť zmlúv, tak ako ju formuloval dovolateľ,

sa odvolací súd nezaoberal, bola dovolateľom vytrhnutá z kontextu. K platnosti Zmluvy o Data Hostingu, predbežne vyriešenej v konaní pred Okresným súdom Galanta sp. zn. 28Cb/20/2018 žalovaný uviedol, že síce v tomto konaní nebol súd týmto právnym názorom viazaný, avšak opak žalobca nepreukázal. Podstatnou pre rozhodnutie vo veci nebola ani otázka vzájomnej podmienenosti uvedenej zmluvy s ďalšími dvoma zmluvami uzavretými so spoločnosťou LLARIK, s.r.o. Zdôraznil, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie správnosti a úplnosti skutkového stavu. Podľa žalovaného neprípustné je dovolanie

aj v časti dôvodov vyvodzovaných z § 421 ods. 1 písm. c) CSP (žalovaný zrejme mienil uviesť § 421 ods. 1 písm. b) CSP - pozn. najvyššieho súdu). Žalovaný ďalej rekapituloval skutkové okolnosti a zdôraznil, že žalobca nemohol očakávať, že bez určitého softvéru,

či už poskytnutého žalovaným („prezerací prístup“) alebo treťou osobou, si dátové médium bude vedieť prečítať (čo však predmetom konania nebolo) a uvedené svedčí o neobornom konaní žalobcu, nie o

nekalých praktikách žalovaného. Súčasťou žalovaným poskytnutého serverového priestoru bol aj prenájom databázy Oracle. Povinnosť podľa čl. III. bod 3.1

písm. c) zmluvy o Data Hosting si žalovaný splnil, dáta, ktoré si žalobca zálohoval, boli vytvorené v programe EIB LLARIK (v tom si žalobca vedel vytvoriť aj Pdf. Formát), avšak

nie je možné ich zálohovať vo formáte Pdf. či xls. Služba hosting tieto informácie spravuje, ukladá, zálohuje. Počas trvania licencie k programu EIB LLARIK a trvania služby datahosting si mohol žalobca zálohované dáta spracovať a vytlačiť do požadovaných formátov

(v systéme EIB LLARIK). Žalobca neukladal dáta vo formátoch pdf. resp. xls, ale vo forme dát, ktoré bolo možné otvoriť (používať) prostredníctvom databázového systému Oracle, s ktorým pracoval program EIB LLARIK. Žalovaný uviedol, že po skončení spolupráce odovzdal dáta, keďže mu (zo) zmluvy takáto povinnosť vyplývala, „avšak logicky

nie databázu!“, pričom žalobcovi odovzdal presne to, čo si žalobca na serveroch žalovaného uložil - dáta vytvorené programom EIB LLARIK, na otvorenie ktorých je potrebné použiť rovnaký, alebo iný obdobný program používajúci databázový systém Oracle, „(p)oskytnutie žiadneho takého programu však nie je bezplatné.“ Dokazovanie vo vzťahu k obsahu dátového média žalovaný označil za bezpredmetné, nakoľko podľa neho odovzdané médium nemohlo nikdy obsahovať súbory, ktorých vydania sa žalobca domáha.

27. Dovolateľ v dovolacej replike uviedol, že bolo povinnosťou žalovaného preukázať,

že jemu zverené účtovné doklady žalobcovi odovzdal, čo doteraz neurobil.

Pritom za „služby“ žalobca zaplatil žalovanému 109 000 eur. Predmetné účtovné doklady žalobcu doteraz žalovaný neoprávnene zadržáva. Dovolateľ zopakoval svoj dovolací návrh.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“)

ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu

ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru o čiastočnej prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP a v tejto časti aj o jeho dôvodnosti.

29. Dovolací súd najskôr uvádza, že podané dovolanie bolo odôvodnené viacerými dôvodmi, pričom dovolateľ (napriek zastúpeniu advokátom) nepatrične zmiešava a súbežne uvádza námietky voči procesnému postupu oboch súdov, skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu veci. Z tohto dôvodu je dovolanie pomerne neprehľadné, často bez vyjadrenia jednoznačnej koherencie dovolacej argumentácie s ustanoveniami § 420 písm. f), e) CSP, § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP, výslovne z ktorých dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ako aj dôvodnosť svojho dovolania. Dovolací súd preto pri posúdení a dovolacom prieskume vychádzal z podstaty odôvodnenia dovolania tak ako vyplýva z kontextu celého jeho obsahu (čl. 11 ods. 1 základných princípov CSP). Napriek uvedenému dovolanie spĺňa základné kritériá podľa § 428 CSP (náležitosti dovolania).

K právnej úprave prípustnosti dovolania.

30. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

31. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala

za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu,

ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

33. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva

je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil

s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať

sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

34. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku,

ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo

sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

35. Dovolateľ ako dôvod, z ktorého vyvodzuje prípustnosť dovolania, uvádza ustanovenie § 420 písm. f) CSP, s tým, že namieta vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku

ako aj ním potvrdeného rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa dovolateľa mu ako žalujúcej strane mal odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť,

aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva

na spravodlivý proces. K tvrdenej vade predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nie je dostatočné, keďže neobsahuje jednoznačné konkretizované odpovede na relevantné právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie vo veci samej. V dôsledku toho sa dovolateľovi javí rozsudok odvolacieho súdu ako „arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný“.

36. Z uvedeného dôvodu sa dovolací súd v rámci svojho dovolacieho prieskumu primárne zaoberal existenciou tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

Ak dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 (vady zmätočnosti) smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu neznamena len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá aj jeho dôvodnosť. Preto dovolací súd v intenciách dôvodov dovolania ako vyplynuli z jeho obsahu, preskúmal argumentačnú udržateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu z toho hľadiska, či spĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva strany sporu na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva

na spravodlivý proces ako aj práva na súdnu ochranu.

37. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné

skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal

a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

38. Podľa ust. § 393 ods. 2 prvá veta CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté.

39. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

40. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril

aj Ústavný súd Slovenskej republiky tak, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí

ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 302/2019-44

z 20. februára 2020, ods. 17). Práve o taký prípad ide v danej veci, keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, vo väzbe na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nie sú dostatočne vyjadrené dôvody vedúce k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, pričom chýbajú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (predmetom konania).

41. Dovolací súd pred prijatím vyššie uvedeného záveru preskúmal v rámci danom námietkami dovolateľa tak odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a v potrebnom rozsahu tiež postup oboch súdov nižších inštancií, predchádzajúci vydaniu dotknutých rozhodnutí, aby mohol posúdiť, ktoré skutkové a právne otázky boli relevantné pre rozhodnutie vo veci a či odpoveď na tieto otázky, a to v zákonom vyžadovanej kvalite, sa premietli do napadnutého rozhodnutia.

V tomto ohľade dospel k záveru, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí neposkytol primeranú a dostatočnú odpoveď na relevantné námietky žalobcu vymedzené v jeho odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie.

42. Podľa názoru dovolacieho súdu je z hľadiska preskúmateľnosti odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) v časti ohľadom posúdenia právneho vzťahu medzi stranami sporu neúplné a nepostačujúce. Ide pritom o kľúčovú prejudiciálnu otázku

vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku (zjednodušene o vydanie dokladov), ktorý

sa primárne odvíja od tvrdenia o neplatnosti zmluvy o Data Hosting z 09.10.2017 a sekundárne (in eventum) od tvrdenia o nesplnení zmluvnej povinnosti žalovaného podľa

čl. III. bod 3.1 písm. c), to pre prípad, ak súd dôvody neplatnosti zmluvy nevzhliadne.

Žalobca v žalobe uviedol, že listom zo 16.04.2018 oznámil štatutárnej zástupkyni žalovaného, že ukončuje práce v „IS EIB a Llar Go k 30.04.2018“ a dobiehajúce práce mesiaca apríl plánuje ukončiť aj so zálohovaním a presunom dát na svoj server k 31.05.2018 a ďalej, že „v súvislosti s plnením Zmluvy na poskytovanie elektronickej služby Data Hosting zo dňa 09.10.2017 v období od 01.01.2018 do 31.05.2018 poskytol žalovanému všetky dáta, ktoré

sú špecifikované v žalobnom návrhu, avšak žalovaný mu tieto dáta do dnešného

dňa neposkytol napriek ust. § 457 Obč. zák. a ust. článku III. bod c) zmluvy na poskytovanie elektronickej služby Data Hosting zo dňa 09.10.2017.“

43. V prvom rade je potrebné aj vo všeobecnosti uviesť, že na to, aby bolo možné súdom prieročiť k posúdeniu žalobou uplatneného nároku, tak z hľadiska tvrdených skutočností, o ktoré žalobca nárok opiera, ako aj z hľadiska podradenia skutkového stavu zisteného v konaní pod hypotézu určitej súdom

aplikovanej právnej normy, je potrebné ustáliť predmet konania. Inak povedané, je potrebné zo strany súdu jednoznačne identifikovať uplatnený nárok

ako predmet civilného sporu a vlastného meritórneho rozhodnutia. Len tak je možné zo strany súdu správne zamerať dokazovanie a po jeho vyhodnotení, na zistený skutkový stav týkajúci

sa konkrétneho nároku žalobcu, aplikovať správne právne normy a tie aj správne interpretovať. Takto súdom prijaté závery sa následne musia, spôsobom predpísaným zákonnou úpravou civilného sporového konania, premietnuť do súdneho rozhodnutia a to tak do jeho výrokovej časti ako aj do jeho odôvodnenia. Správne ustálenie (identifikovanie) predmetu konania

je tak určujúce nielen pre meritórne rozhodnutie civilného súdneho sporu, ale aj pre jeho odôvodnenie.

44. Najvyšší súd už predtým judikoval, že predmet konania (obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitom), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcov v spore.

Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný návrh (uznesenie najvyššieho súdu z 25. novembra 2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019, m. m. rozsudok z 22. apríla 2020, sp. zn. 5Obo/10/2020).

45. Z obsahu spisu konkrétne vyplýva, že žalobca dňa 13.08.2019 doručil súdu žalobu, a v jej rámci návrh na neodkladné opatrenie, ktorými sa domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti vydať žalobcovi v listinnej podobe a v konkretizovanej digitálnej podobe doklady a zoznamy dokladov po jednotlivých evidenciách, špecifikovaných v žalobe.

Žalobca svoj návrh na neodkladné opatrenie ako aj žalobou uplatnený nárok

(s totožným petitom) opieral primárne o tvrdenie, že zmluva o Data Hostingu a ďalšie

dve zmluvy, uzavreté v rovnaký deň so spoločnosťou LLARIK, s.r.o., ako zmluvy vzájomne na sebe závislé, sú neplatné. K tomu tvrdil, že bol uvedený do omylu v takých okolnostiach, ktoré boli pre neho, pri vstupovaní do právneho vzťahu so žalovaným, ako aj so spoločnosťou LLARIK, s.r.o., podstatné, pričom v mene žalovaného ako aj spoločnosti LLARIK, s.r.o., konala ako konateľka totožná osoba.

46. Súd prvej inštancie o nároku žalobcu vo veci samej, primárne založenom na tvrdení o neplatnosti zmluvy o Data Hostingu, rozhodol tak, že žalobu zamietol.

K otázke neplatnosti zmluvy v odôvodnení svojho rozhodnutia (ods. 16) citoval ust. § 39 OZ

a § 49a OZ a deklaroval, že „sa zaoberal jej platnosťou v rámci predbežnej otázky“, avšak

ku svojmu záveru o platnosti zmluvy len odkázal na existenciu iného rozhodnutia súdu medzi totožnými stranami, v ktorom malo dôjsť k vyriešeniu prejudiciálnej otázky neplatnosti zmluvy tvrdenej žalobcom z obdobných dôvodov, a to v konaní Okresného súdu Galanta

sp. zn. 28Cb/20/2018. Po stručnej rekapitulácii záverov tohto rozhodnutia súd uviedol,

že „nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave

sp. zn.: 21Cob/65/2020 dňa 24.5.2021.“ Ďalej sa súd prvej inštancie venoval posúdeniu sekundárneho dôvodu žalovaného nároku, uplatňovanému in eventum na odlišnom skutkovom a právnom základe, ktorý spočíval, pri závere o platnosti zmluvy, na tvrdení o nesplnení zmluvnej povinnosti žalovaného.

47. Podľa dovolacieho súdu dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie zmluvu o Data Hostingu nepovažoval za neplatnú, však v skutočnosti nie je možné preskúmať, keďže to neumožňuje strohý opis záverov rozhodnutia vo veci sp. zn. 28Cb/20/2018 (súd prvej inštancie neuviedol ani len popis predmetu uvedeného konania), no najmä tá okolnosť, že uvedený rozsudok,

ani potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 21Cob/65/2020, nie sú súčasťou spisu predloženého najvyššiemu súdu spolu s dovoľaním žalobcu (ani spisu elektronického v rozsahu prístupnom najvyššiemu súdu). Pritom dôvody rozhodnutia súdu v inej veci netvoria

tzv. notoriu a bez ďalšieho nie sú ani skutočnosťou známou súdu z jeho činnosti, ktorú netreba dokazovať (§ 186 ods. 1 CSP). Z čl. 11 ods. 3 základných princípov CSP vyplýva,

že súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní, ak nejde o skutočnosti všeobecne známe alebo o skutočnosti ustanovené zákonom.

Odvolací súd napadnutým rozsudkom tento stav aproboval, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil za aplikácie § 387 ods. 1 a 2 CSP. K nároku na vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy (§ 457 OZ) v rámci odôvodnenia poukázal na § 194 ods. 1 a 2 CSP, na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu k otázke prejudiciality, avšak bez zodpovedajúceho vysvetlenia ich vzťahu k tu prejednávanej veci a v ods.

9.1.10 len doplnil, že v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 28Cb/20/2018 „(...žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia

sa žalovaného plnením z neplatnej zmluvy)“. Ďalej stručne uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie aj v tomto konaní vychádzal zo záveru o platnosti spornej zmluvy o Data Hostingu, ako aj záveru, že uvedená zmluva a licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore

nie sú vzájomne závislými zmluvami, „pri riešení prejudiciality postupoval v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu“ (tu odvolací súd odkázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/62/2020).

48. Dovolací súd uvádza, že nemá ambíciu akokoľvek komentovať či spochybňovať závery prijaté k otázke prejudiciality v skorších rozhodnutiach najvyššieho súdu, príp. ústavného súdu v iných veciach, na ktoré vo všeobecnosti v odôvodnení odkazovalo aj vyššie uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 5Cdo/62/2020) a ktoré uvádzal odvolací súd v napadnutom rozhodnutí (sp. zn. 1Cdo/44/2010 tiež ako judikát pod č. R 40/2013, 4Cdo/231/2013, 2MCdo/2/2014, 3Cdo/115/2016, 5Cdo/13/2020). V odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu však absentuje náležité a vo vzťahu k tu prejednávanej veci konkretizované vysvetlenie dôvodov, pre ktoré oba súdy nižších inštancií považovali za nevyhnutné vychádzať zo záverov prijatých v konaní sp. zn. 28Cb/20/2018, tiež v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave

sp. zn. 21Cob/65/2020. Podľa stavu spisu predloženého dovolaciemu súdu tieto rozhodnutia neboli predmetom dokazovania v prvoinštančnom konaní.

49. Otázka prejudiciality je v Civilnom sporovom poriadku upravená v ustanovení § 194 ods. 1 a 2, podľa ktorého otázku, o ktorej má právomoc rozhodnúť iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. (2)

Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihladne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

50. Z hľadiska práva na spravodlivý proces dovolací súd zastáva názor, že ak iný orgán verejnej moci (vrátane súdu v inej veci) už rozhodol o otázke, ktorá je pre meritórne posúdenie procesného nároku (t. j. nároku uplatneného žalobou) relevantná ako otázka predbežná,

súd nie je týmto rozhodnutím viazaný a koná v plnej jurisdikcii. Z tohto všeobecného pravidla však existujú výnimky, keď je súd v zákonom stanovených prípadoch rozhodnutím iného orgánu verejnej moci viazaný. Ide o prípady prejudiciality v civilnom procese, kedy z povahy veci nedochádza k zásahu do nezávislosti súdu. Prejudicialita v civilnom procese je daná

len vtedy, ak to vyplýva ex lege. Právnym základom pre prejudicialitu v civilnom procese

sú a) ustanovenia o záväznosti súdnych rozhodnutí (najmä § 228 CSP) a b) ustanovenie § 193 o viazanosti súdu inými rozhodnutiami. Pominúc prípady podľa písm. b), ktoré

sa tu preskúmavanej veci netýkajú, je súd v prebiehajúcom spore viazaný výrokom právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré je záväzné pre všetky strany prebiehajúceho sporu. Takáto situácia nastáva napríklad vtedy, ak sa v skončenom spore medzi určitými sporovými stranami rozhodlo v merite veci o otázke, ktorá je v prebiehajúcom spore medzi rovnakými stranami otázkou predbežnou. To, že je súdne rozhodnutie záväzné vo výroku, treba chápať tak, že sa tým rozumie skutkové a právne posúdenie procesného nároku súdom.

51. Subjektívna záväznosť právoplatného rozhodnutia znamená, že ním ustálený súkromnoprávny vzťah nemôže byť v inom spore medzi totožnými stranami vyriešený odlišne (res iudicatae). Podľa § 228 ods. 1 CSP (subjektívna záväznosť rozsudku), výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán

po právoplatnosti rozsudku, ak nie je stanovené inak. Z dikcie tohto zákonného ustanovenia vyplýva záväznosť rozsudku (rovnako aj uznesenia vo väzbe na § 234 ods. 2 CSP) iba pre strany a ich právnych nástupcov, avšak podľa názoru dovolacieho súdu, ide de iure o záväznosť

aj pre súd, ktorý v civilnom procese posudzuje rovnakú otázku súkromnoprávného charakteru medzi tými istými subjektmi, pre ktoré je rozsudok záväzný. Súd je v týchto prípadoch viazaný pri posúdení prejudiciálnej otázky skorším (právoplatným) rozhodnutím.

Pokiaľ však ide o prípad, ak súd v prebiehajúcom konaní nie je skorším rozhodnutím orgánu verejnej moci viazaný (§ 194 ods. 2 CSP), ani tak nemôže takéto rozhodnutie nechať nepovšimnuté, má naň prihliadnuť a vysporiadať sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

Súd je v takom prípade povinný vysvetliť, že o predbežnej otázke už bolo rozhodnuté a že niet dôvodov riešenie otázky prehodnotiť, prípadne uviesť dôvody, pre ktoré prijal

iný (skutkový a právny) záver. To, že súd nie je viazaný rozhodnutím súdu v inom (skôr skončenom) spore, sa prejaví v tom, že strana má právo namietat', že skôr skončený spor bol nesprávne vedený alebo nesprávne rozhodnutý (por. Tomašovič In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 793 - 795).

52. Dovolací súd v nadväznosti na vyššie uvedené konštatuje, že (odhliadnuc od okolnosti absencie dotknutých skorších rozhodnutí v spise) v preskúmanom prípade odvolací súd ako ani súd prvej inštancie dostatočne neuviedli dôvody pre svoj záver o nevyhnutnosti vychádzania zo skoršieho právoplatného súdneho rozhodnutia (sp. zn. 28Cb/20/2018), keďže relevantne nevysvetlili konkrétne splnenie predpokladov jeho záväznosti pre daný spor. V tomto smere nie je postačujúce len všeobecné uvedenie predchádzajúcej judikatúry súdov (najvyššieho, ústavného). V tejto časti odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením ním potvrdeného rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je potrebné považovať za organický celok (IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), nie je možné považovať za preskúmateľné.

53. V ďalšej časti sa odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal vecnou správnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska sekundárnych, eventuálnych dôvodov uplatnenia žalobcovho nároku, založených na posúdení zmluvy o Data Hostingu ako platného právneho úkonu strán. Tu súd vychádzal výhradne z dojednania v čl. III. písm. c) zmluvy z hľadiska splnenia zmluvnej povinnosti žalovaného. Pre náležité odôvodnenie všetkých

pre rozhodnutie vo veci podstatných skutkových a právnych otázok však v tejto časti absentuje úplné vysvetlenie právneho režimu, ktorým sa spravuje predmetná zmluva (napr. vo vzťahu k zák. č. 610/2003 Z. z. uvedenému pod nadpisom zmluvy, tiež k ObZ), čo bolo jej podstatou a zmyslom a tiež, čo bolo obsahom žalobou dotknutých práv a povinností zmluvných strán. Dovolací súd už predtým judikoval, že pri posúdení, či a aká zmluva vznikla, je nevyhnutné identifikovať a posúdiť splnenie všetkých podstatných náležitostí toho ktorého zmluvného typu, pri inominátnych zmluvách je podstatné zistenie a posúdenie dostatočne určeného predmetu záväzkov strán (m.m. 5Obdo/5/2023).

54. V súvislosti s tým z rozhodnutí oboch súdov nižších inštancií nie je možné vyrozumiť, že ak zmluvu považovali za platnú, dokedy trval ňou založený záväzkový vzťah strán a či povinnosť podľa čl. III. písm. c), splnenie ktorej považovali súdy taktiež za určujúce pre zamietnutie žaloby, musela byť podľa zmluvy (posúdenej ako nezávislej a samostatnej) plnená len vo formátoch, ako v obrane proti žalobe uvádzal žalovaný (Oracle, EIB LLARIK) a tiež, čo v tejto súvislosti zahŕňala suma, ktorú dovolateľ žalovanému zaplatil

(podľa neho 109 000 eur). Podľa dovolacieho súdu predovšetkým absentoval výklad dotknutého zmluvného dojednania vo väzbe na zvyšný obsah zmluvy a pri spornosti výkladu, za použitia výkladových pravidiel podľa § 266 ObZ (por. uznesenie najvyššieho súdu

z 31. októbra 2022, sp. zn. 4Obdo/73/2021). Oba súdy nižších inštancií sa úzko zamerali

len na preukazovanie uloženia dát žalobcom vo forme, dátových formátoch vyjadrených v petite žaloby, na spôsob (formu, dátové formáty) žalovaného plnenia, nie na samotnú podstatu žaloby - vydanie (vrátenie) dát žalobcom dočasne uložených u žalovaného v rámci data hosting, a to bez potrebnej interpretácie zmluvných dojednaní. Uvedené rovnako vo svojom dôsledku znamená nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

55. K ďalšej namietanej vade v procesnom postupe súdov, v súvislosti s nedoručením žalobcovi vyjadrenia žalovaného z 18.11.2021 prvoinštančným súdom, dovolací súd uvádza, že samotná táto okolnosť by vo výsledku nemusela znamenať vadu zmätočnosti celého konania predchádzajúceho napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu, nebyť toho, že odvolací súd dodatočne toto vyjadrenie žalobcovi sám doručil s výzvou, aby sa k nemu vyjadril v lehote

10 dní (pokyn na č. I. 387), čím de facto zdôraznil jeho obsahovú dôležitosť v konaní,

ako aj nevyhnutnosť jeho doručenia protistrane. Uvedený postup odvolacieho súdu pritom vyznieva rozporuplne oproti tomu, že v odôvodnení svojho rozhodnutia ho nijako nevysvetlil, len konštatoval s tým súvisiacu námietku žalobcu o porušení princípu kontradiktórnosti konania (ods. 2.2) a ďalej všeobecne uviedol (ods. 17), že „nezistil v procesnom postupe okresného súdu žiadnu právne relevantnú vadu, ktorá mohla ovplyvniť správnosť výroku rozsudku okresného súdu.“ Pokiaľ sa za aplikácie § 387 ods. 1 a 2 CSP stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, potom celkom bez odpovede zostal postup súdu prvej inštancie, ktorým vyjadrenie žalovaného z 18.11.2021, o.i. obsahujúce jeho

záverečnú reč, nedoručil protistrane, hoci žalobca na pojednávaní dňa 10.03.2022 vzniesol námietku, že mu toto vyjadrenie doručené nebolo „a má právo sa s týmto vyjadrením v dostatočnej dobe oboznámiť“. V súvislosti so záverom o nedostatočnom (žiadnom) odôvodnení k tomuto postupu v rozhodnutí súdu prvej inštancie ako ani v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu, napriek odvolacej námietke, dovolací súd uvádza, že na tento jeho záver nemá relevantný vplyv to, že žalovaný na pojednávaní 10.03.2022 predniesol záverečnú reč, pričom uviedol, že prečíta svoje vyjadrenie z 18.11.2021. Podstatné vo vzťahu k právu žalobcu na spravodlivý proces totiž bolo, aby dostal v odôvodnení rozhodnutí oboch súdov nižších inštancií konkrétnu, riadne vysvetľujúcu odpoveď na otázku, prečo súdy nedoručenie dotknutého vyjadrenia žalobcovi v prvinštančnom konaní nepovažovali za porušenie princípu kontradiktórnosti konania a takú vadu konania, ktorá mala za následok zmätočnosť konania. V tejto súvislosti nebol postačujúci ani všeobecný odkaz odvolacieho súdu na judikatúru, podľa ktorej súd musí dať odpoveď len na podstatné argumenty sporových strán.

56. Dovolací súd dodáva, že z článku 9 základných princípov civilného sporového poriadku vyplýva, že strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

Dovolateľ postupu súdu prvej inštancie v podstate vytýka nielen okolnosť samotného nedoručenia vyjadrenia, ale aj s tým spojenú okolnosť, že sa nemohol na argumentáciu protistrany, zohľadnenej v rozhodnutí o zamietnutí žaloby, v dostatočnej dobe pred rozhodnutím súdu, argumentačne pripraviť. Tu primerane dovolací súd (a contrario) poukazuje na skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/488/2015, ktorého závery sú aj aktuálne platné, podľa ktorého „pri úvahe, či nedoručením vyjadrenia protistrany k odvolaniu bola alebo nebola odvolateľovi odňatá možnosť pred súdom konať, treba mať na zreteli podstatu a obsah vyjadrenia k odvolaniu. Ak vyjadrenie k odvolaniu nie je formulované ako skutková a právna argumentácia, jeho nedoručenie protistrane nemá za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“ (teraz § 420 písm. f) CSP). Taktiež podľa ústavného súdu „(z)myslom a účelom princípu kontradiktórnosti je, aby strana mala možnosť vyvrátiť, resp. spochybníť konkrétne vyjadrenie. Na druhej strane je však potrebné konštatovať, že úlohou súdu je posúdiť a odôvodniť rozumnú hranicu konfrontácie a ukončenie cirkulácie procesných podaní v určitom bode.“ (II. ÚS 83/2019). „Jednou z garancií obsiahnutých v práve na spravodlivý proces je aj celkom nepochybné právo účastníka na riadne odôvodnenie rozhodnutia

(nielen na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky odvolateľa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom)

K naplneniu tohto dovolacieho dôvodu preto nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou či svojvoľnosťou.“ (II. ÚS 45/2021). Tieto kautely, vzhľadom na úplnú absenciu potrebného odôvodnenia k postupu oboch súdov voči žalobcovi v súvislosti s vyjadrením žalovaného z 18.11.2021, neboli zo strany odvolacieho súdu, ako ani súdu prvej inštancie, v ich rozhodnutiach dodržané.

Uvedená vada za opísaných okolností (dodatočné doručenie dotknutého vyjadrenia žalovaného v odvolacom konaní), v spojení s už vyššie (v ods. 33 až 56) konštatovanou vadou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie k podstatným skutkovým a právnym otázkam, spoluvytvárajú vadu procesného postupu súdu v intenzite, ktorá napĺňa znaky zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, čo zakladá prípustnosť ako aj dôvodnosť tejto časti dovolania a je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

57. Vzhľadom na vyššie prijatý záver dovolací súd k ďalším námietkam dovolateľa už len stručne uvádza nasledovné:

58. Pokiaľ dovolateľ argumentoval tým, že súdy nižších inštancií zasiahli do jeho práva na spravodlivý proces aj tým, že rozhodli na základe nesprávneho výkladu aplikovaných právnych noriem, tak dovolací súd uvádza, že zastáva už dlhodobo ustálený názor, že nesprávne právne posúdenie vecí ako ani z toho prameniace vecne nesprávne rozhodnutie nespádajú pod dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Taktiež pokiaľ dovolateľ napádal priamo rozhodnutie súdu prvej inštancie, toto nemôže byť predmetom dovolacieho prieskumu, keďže dovolanie

ako mimoriadny opravný prostriedok je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým v danom prípade možno rozumieť výlučne rozhodnutie vydané krajským súdom v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

59. K nevykonaniu dokazovania (najmä obsahom CD v obálke na č. 1. 253 spisu) a k námietke voči hodnoteniu vykonaného dokazovania a z neho vyvodeným záverom dovolací súd uvádza, že pri vyššie prijatom závere o nepreskúmateľnosti podstatnej časti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie, nie je možné

(ako predčasné) prijať jednoznačné resumé, že doterajším postupom v dokazovaní a jeho hodnotením došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

60. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017).

Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

Na druhej strane ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09).

Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018).

Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva

aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

V zásade platí, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil.

Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi.

Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou kapacitou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené.

Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť

(5Cdo/151/2019, 7Cdo/205/2019). Z týchto hľadísk súdy nižších inštancií zhodne považovali žalobcom navrhnuté a nevykonané dôkazy za nadbytočné, čo zreteľne vyplýva z ich rozhodnutí.

61. Dovolací súd ďalej uvádza, že nie je tzv. skutkovým súdom, súdmi prijaté skutkové zistenia a závery nemôže prehodnocovať, „dovolanie nie je prostriedkom na revíziu skutkových tvrdení a tiež nie je určené na prehodnotenie vykonaného dokazovania“ (1Cdo/145/2020).

Za nezrozumiteľnú považuje dovolací súd v tejto súvislosti nadväzujúcu argumentáciu dovolateľa, že v tomto konaní nebol riadne zistený skutkový stav, dokazovanie v podstatných smeroch nebolo riadne vykonané, zistený skutkový stav „bol pri aplikácii práva ignorovaný a ignorované boli aj príslušné ustanovenia Zákona o konkurze a reštrukturalizácii ..., pričom dovolateľ vôbec nevysvetlil dôvod pre aplikáciu uvedeného zákona, keďže predmet sporu

sa konkurzu ani reštrukturalizácie netýka.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP

62. K námietke, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, čo dovolateľ spájal s vyššie uvedeným tvrdením, že „...pokiaľ zo žaloby vyplýva, že došlo k nekalosúťažnému konaniu, potom vo veci rozhodol kauzálna aj miestne nepríslušný súd“, dovolací súd uvádza, že túto zmätočnosťnú vadu nezistil. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vymedzil,

čo bolo predmetom konania a jeho posúdenia, keď uviedol (v ods. 9.1), že „žalobca si v žalobe uplatnil nárok na vydanie konkrétnych dát (špecifikovaných v petite žaloby) i) v digitálnej podobe v konkrétnych formátoch .pdf a .xlsx, a to titulom nároku a) vrátenia plnenia z neplatnej zmluvy § 457 OZ alebo b) titulom nároku na plnenie z obchodnej zmluvy č. III bod 3.1

písm. c) Zmluvy Data Hosting.“

63. Dovolací súd uvádza, že súd sa v civilnom sporovom konaní môže zaoberať

(formálne a vo výsledku) totožne znejúcim petitom, avšak (materiálne, obsahovo) z titulu viacerých, popri sebe (alternatívne, eventuálne) tvrdených odlišných nárokov, ktoré takto uplatní buď už pri podaní žaloby, alebo zmenou žaloby v priebehu konania.

64. V danom prípade to, že by si žalobca predmetný nárok voči žalovanému uplatňoval

ako nárok vyvodzovaný (aj) z práva nekalej súťaže (§ 44 a nasl. Obchodného zákonníka), z obsahu spisu vyvodiť nemožno. Predovšetkým zo strany žalobcu absentuje relevantné a zreteľné vymedzenie takého nároku, ktoré má určité špecifiká, v základe vychádzajúce

z tzv. generálnej klauzuly nekalej súťaže. Tu v žiadnom ohľade nebolo možné súdmi nižších inštancií dovodiť, že by tvrdenia žalobcu o konaní žalovaného v rozpore s poctivým obchodným stykom (§ 265 ObZ), s dobrými mravmi (§ 3 OZ), uvedením žalobcu do omylu

pri uzatváraní zmluvného vzťahu (§ 49a OZ), prípadne namietaným následným správaním žalovaného v právnom vzťahu so žalobcom (či už z neplatnej zmluvy alebo pri plnení platnej zmluvy), mali podradiť (aj) pod právnu úpravu nekalej súťaže. Neobstoí preto námietka dovolateľa o porušení zásady iura novit curia vo väzbe na to, že o takýchto (domnelých) nárokoch mal rozhodovať iný (kauzálna) príslušný súd (§ 26 CSP). V žalobe ako ani v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie totiž žalobca neposkytol ani len základné tvrdenie o tom, že medzi obchodnými spoločnosťami stojacimi na protichodných stranách sporu, existuje súťažný vzťah (§ 44 ods. 1 Obchodného zákonníka). Nie je možné si zamieňať nekalé konanie strany v hospodárskej súťaži a konanie v záväzkovom (zmluvnom či mimozmluvnom) vzťahu strán, a to len z dôvodu, že žalobca označuje konanie protistrany ako nekalé, resp. ako nekalú obchodnú praktiku.

65. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, podstatné je, že námietku nesprávne obsadeného súdu, založenú na domnelom nároku z nekalej súťaže, žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal, túto použil až v dovolaní, pričom ide o neprípustnú novotu.

66. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal (pre absenciu takého odvolacieho dôvodu ani nemohol zaoberať) vecou z hľadiska námietky nesprávne obsadeného súdu prvej inštancie v súvislosti s jeho kauzálnou príslušnosťou. Tak isto sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nezaoberal posudzovaním nárokov žalobcu z titulu sporu z nekalej súťaže, preto uvedené nemôže byť riešené ani dovolacím súdom. Dovolací súd len pripomína, že nie je treťou súdnou inštanciou, ktorá by mala nahrádzať činnosť súdov nižšej inštancie a riešiť tie skutkové a právne otázky, ktorými sa súdy nižších inštancií nezaoberali. Tu dovolací súd len pripomína, že účelom jeho prieskumnej právomoci v dovolacom konaní je náprava zásadných justičných pochybení a nesprávneho výkonu spravodlivosti, nie nové prejednanie veci.

Dovolací prieskum nemôže byť skrytým odvolaním, pričom ani možnosť dvoch právnych názorov na predmet konania nie je dôvodom na uskutočnenie takého prieskumu

(pozri napr. rozsudok EŠLP vo veci Cornif v. Rumunsko, alebo rozsudok vo veci Sizintseva a ostatní v. Rusko).

67. Dovolací súd uzatvára, že dovolateľom namietanú vadu zmätočnosti, ním vyvodzovanú z dôvodov podľa § 420 písm. e) CSP, v konaní súdov nižších inštancií konštatovať nemožno.

68. Podľa ust. § 449 ods. 1 a 2 CSP, ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší. (2) Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba

zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu.

69. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd v tejto časti k záveru o prípustnosti a tým aj dôvodnosti dovolania z dôvodov v zmysle § 420 písm. f) CSP a pri zistení tak závažnej vady v procesnom postupe súdov oboch nižších inštancií považoval za jediný prostriedok nápravy zrušenie ako napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak aj rozsudku súdu prvej inštancie.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

70. Vzhľadom na vyššie konštatované dôvody pre zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP, dovolací súd ďalej len pre úplnosť stručne uvádza k prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP nasledovné.

71. Dovolateľ k dôvodu dovolania ním vyvodzovanému podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nastolil štyri otázky, pri riešení ktorých sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Dovolací súd tu zdôrazňuje dlhodobu rešpektovaný názor, podľa ktorého: „(a)k bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnomu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam“ (Mesiarkinová, S. In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1606).

72. Vychádzajúc z uvedeného, nastolená prvá otázka, resp. záver o tom, že „žalobca sa voči žalovanému domáhal vydania niečoho čo mu neodovzdal“ sa podľa odvolacieho súdu netýka právneho posúdenia, ale ide o zistenie skutkového stavu vo veci samej.

Druhá otázka, resp. záver o tom, že „žalobca nepoprel skutkové tvrdenie žalovaného o splnení jeho povinnosti vydať zálohu dát zo zmluvy o datahostingu a že žalovaný si túto povinnosť splnil zaslaním dvd nosiča ktorého obsah súd prvej inštancie v rámci konania ani neskúmal a návrh na vykonanie takéhoto krucialneho dôkazu zamietol“, rovnako netvorí právnu otázku s náležitosťami podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP. Ide o námietku týkajúcu sa procesu dokazovania v prvoinštančnom konaní, jeho hodnotenia súdmi nižších inštancií, a teda skutkových zistení a záverov týchto súdov, nie právneho posúdenia veci. Ako tretia bola dovolateľom nastolená správnosť riešenia otázky, či „nebolo povinnosťou všeobecných súdov skúmať dôvod absolútnej neplatnosti zmluvy o datahostingu z dôvodu, že táto otázka už bola prejudiciálne vyriešená v rámci konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8Cb/12/2019“ (pozn. odvolacieho súdu - správne mala byť zrejme uvedená sp. zn. 28Cb/20/2018).

V tomto prípade ide o právnu otázku, na ktorú však dovolací súd nemohol dať relevantnú odpoveď pre jej predčasnosť, v súvislosti s vyššie konštatovanou zmätočnosťou vadou konania a nepreskúmateľnosťou práve tej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorá sa viaže k prejudiciálnemu vyriešeniu otázky platnosti zmluvy o Data Hosting v skoršom rozhodnutí Okresného súdu Galanta sp. zn. 28Cb/20/2018. Ako poslednú dovolateľ žiadal odpoveď

na otázku, či „žalobca v konaní netvrdil, že zo strany žalovaného ide o nekalosúťažné konanie“. Dovolací súd už vyššie (k dôvodom podľa § 420 písm. e/ CSP) konštatoval,

že zo strany dovolateľa ide o novotu, odvolací súd sa nezaoberal žiadnymi nárokmi žalobcu, ktoré by boli ním vyvodzované z práva nekalej súťaže. Takáto otázka nemôže tvoriť relevantný dovolací prieskum, keďže nezodpovedá základným kritériám prípustnosti dovolania podľa

§ 432 ods. 1 a 2 CSP vo väzbe na § 421 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na ods. 12.1 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa odvolací súd zreteľne vyjadril k predmetu konania a právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie.

73. Dovolateľ ďalej formuloval otázku k ním vyvodzovanému dôvodu dovolania podľa

§ 421 ods. 1 písm. b) CSP - „či listinný účtovný doklad, ktorý bol vystavený žalobcom alebo

na meno žalobcu pretransformovaný do elektronickej podoby skenovaním alebo iným spôsobom obsahovo a vizuálne zhodný s originálom je/nie je hnutelnou vecou vo vlastníctve žalobcu, pričom je/nie je povinnosťou žalovaného ako uchovávateľa tejto hnutelnej veci, ktorému bola hnutelná vec zo strany žalobcu dočasne zverená pri skončení zmluvného vzťahu so žalobcom túto hnutelnú vec vydať žalobcovi ako vlastníkovi v rovnakom stave

v akom mu bola zverená. Túto povinnosť musí/nemusí žalovaný splniť bez toho, aby musel žalobca na

spätnú transformáciu účtovného dokladu z elektronickej podoby do listinnej podoby využiť platené služby žalovaného alebo tretej osoby.“ Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu však vyplýva, že nejde o otázku, ktorú odvolací súd riešil a od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie. Dovolateľ tu argumentačne podsúva vlastný náhľad na skutkový stav veci a jeho právne riešenie, pričom svoju argumentáciu zjavne modifikuje oproti konaniu

pred súdom prvej inštancie. Neboli preto splnené kritériá prípustnosti tejto časti dovolania stanovené v § 432 ods. 1 a 2 CSP vo väzbe na § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

74. Dovolací súd napokon zdôrazňuje, že preskúmanie právneho posúdenia veci dovolacím súdom v danom prípade nie je možné. Konštatované neúplné, nedostatočné,

a tým nepreskúmateľné odôvodnenie podstatnej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, najmä k otázke platnosti zmluvy o Data Hostingu, resp. jej výkladu vo vzťahu k uplatňovaným nárokom žalobcu, vylučuje relevantný právny záver, ktorého správnosť alebo nesprávnosť

by mohol dovolací súd v tomto štádiu dovolacieho konania podrobiť dovolaciemu prieskumu z vecno-právnych dôvodov. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na už vyššie uvedené dôvody rozhodnutia o dovolaní vzťahujúce sa k § 420 písm. f) CSP.

75. Podľa § 439 písm. a) CSP, dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý.

76. Podľa § 450 CSP, ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec dovolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí.

77. Dovolací súd vo výsledku, z dôvodov vyššie identifikovanej vady zmätočnosti v procesnom postupe oboch súdov nižších inštancií, dospel k záveru o potrebe zrušiť dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vrátiť mu vec na ďalšie konania a nové rozhodnutie. Pri zrušení oboch meritórnych rozhodnutí súdov nižších inštancií, vrátane výrokov o náhrade trov doterajšieho konania, bolo potrebné zrušiť

aj rozhodnutia súdu prvej inštancie týkajúce sa výšky priznaných trov konania.

Je tomu tak preto, že ide o závislé výroky od rozhodnutia vo veci samej, pri zrušení ktorého vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania, dotknuté uznesenia okresného súdu uvedené vo výroku II. tohto rozhodnutia dovolacieho súdu, zostali bez základu.

V tejto súvislosti poukazuje dovolací súd aj na judikát č. R 73/2004, podľa ktorého závislým výrokom v zmysle ustanovenia § 242 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku môže

byť nielen dovolaním nedotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (rozsudok NS SR

z 18. decembra 2002, sp. zn. M Cdo 262/02). Tieto závery sú rovnako použiteľné

aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku od 1. júla 2016.

78. Záverom dovolací súd rekapituluje, že odvolací súd ako ani súd prvej inštancie neodôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby dávali odpoveď na všetky pre vec podstatné skutkové a právne otázky, súvisiace s daným sporom. Doterajší záver súdov o platnosti zmluvy

o Data Hostingu nie je dovolacím súdom preskúmateľný, keďže ho nemožno dostatočne vyvodiť z obsahu napadnutého rozhodnutia, spisu ani vykonaného dokazovania a k tomuto záveru viažuce sa

odôvodnenie dotknutých rozhodnutí súdov nižších inštancií je nedostatočné. Z týchto dôvodov, bolo potrebné považovať odôvodnenie rozhodnutia tak odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie za

nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva strany na spravodlivý proces, čo samotné, ako aj z ďalších vyššie uvedených dôvodov, predstavuje vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Jediným možným prostriedkom nápravy porušenia uvedených práv žalobcu je tak zrušenie

napadnutého rozsudku, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré už bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu a bude obsahovať odpovede na všetky

pre rozhodovaný spor podstatné (skutkové a právne) otázky. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie najmä ustáliť predmet konania, zabezpečiť rozhodnutie (spis)

Okresného súdu Galanta sp. zn. 28Cb/20/2018 a pri novom rozhodnutí vo veci sa s jeho závermi náležite (preskúmateľne) vysporiadať. V prípade záveru o platnosti zmluvy o Data Hostingu súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysvetlí jej právny režim, obsah záväzkov, a to aj za použitia výkladových pravidiel (§ 266 ObZ, § 35 OZ), opätovne zváži vykonanie navrhovaného

dokazovania k posúdeniu otázky trvania zmluvy a splnenia práv a povinností zmluvných strán súvisiacich s predmetom žalovaného nároku.

79. Dovolací súd zdôrazňuje, že samotné podanie procesnej žaloby na súd neznamená právo žalujúcej strany na úspech v konaní, na strane druhej súd musí mať pri prejednávaní a rozhodovaní sporu na pamäti preferenciu materiálneho poňatia ochrany subjektívnych práv, ako vyplývajú aj zo Základných princípov Civilného sporového poriadku.

80. Dovolací súd len na okraj poznamenáva, že pokiaľ žalobca v konaní argumentoval závermi súdov uvedenými v rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 7. decembra 2021, sp. zn. 31Cob/26/2020 (medzi totožným žalobcom a spoločnosťou LLARIK, s.r.o), tento rozsudok je aktuálne predmetom (opätovného) dovolacieho konania sp. zn. 3Obdo/24/2024, po zrušení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2023, č. k. 3Obdo/31/2022-625, nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. mája 2024, č. k. III. ÚS 39/2024-76.

81. O trovách pôvodného konania a dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 453 ods. 3 CSP).

82. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.